

J. D. Kirk

NĚMÝ SVĚDEK

Případ pro Jacka Logana

NĚMÝ SVĚDEK

The Last Bloody Straw
Copyright © 2020 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5869-2 (pdf)

J. D. Kirk

NĚMÝ SVĚDEK

Případ pro Jacka Logana

přeložila Hana Vašková

VENDETA

*Věnováno všem, kteří v těchto podivných
a nejistých dobách hledají cestu ven.
Ať jste v bezpečí.*

KAPITOLA 1

Poslední večer života Iony Wallacové začal poměrně dobře. Dát si doma pár drinků, dojíst brambůrky z trouby – se spoustou soli a octa – a rychle opláchnout intimní partie; člověk nikdy neví, kdy se na něj usměje štěstí.

Počasí se postaralo o to, že přívozy poslední dobou častěji odjížděly, než přijížděly, ale kdo ví, třeba odněkud vykoukne zatoulaný turista, který hledá povyražení. Pokud šlo o zábavu, panoval na tomto ostrově naprostý nedostatek čehokoliv, co by se jí podobalo alespoň vzdáleně.

Nejprve se parfémem pošplíchala na těch nejnepravděpodobnějších místech a pak se nasoukala do šatů – upnutého kousku v barvě červeného vína, jenž dokonale ladil s její oblíbenou rtěnkou. To bylo asi tak jediné pozitivum, kterým se šaty mohly pyšnit.

Když si je před více než deseti lety kupovala v Inverness, upnuté rozhodně nebyly a Iona se obávala, že tak ani nebyly myšleny.

Nakonec zkontrolovala dekolť. Nakrucovala se a ohýbala v pase, aby si ho mohla prohlédnout z co možná nejvíce úhlů.

Výsledek byl naprosto dokonalý. Ano, chtělo to sice stále víc a víc výztuže, jinak ale vypadala mladší než kdy dřív.

Zavadila pohledem o svůj odraz v zrcadle. Jo, to je ono.

Ještě ani pořádně nevytáhla paty z domu, a plíce jí sevřel takový chlad, že jí z obou nozder naráz vyšlehly obláčky páry.

„Kristova noho.“

Iona si přitiskla kabát blíž k ramenům a skrz látku sama sebe objala. Kdysi luxusní tlustý kožešinový límec dnes působil zplihle a vypelichaně. Svrchník objevila v charitním obchodě před více roky, než by jí samotné bylo milé, a od té doby tvořil důležitou část její výzbroje.

Už tehdy jí identita zvířete, z něž kožešina pocházela, byla záhadou a tento pocit se za ty roky jen umocnil. Lidé většinou tipovali, že jde o norka. V tom případě na ně Iona jen tajemně mrkla, čímž jejich domněnku sice nepotvrdila, ale zároveň ani nevyvrátila.

Po silnici to do hospody byla necelá míle, zkratkou přes pole o něco méně. Boty zvolila přiměřené své cestě – kvůli ostrov-nímu terénu v kombinaci se svými zády zavrhl podpatky už dávno. Poslední dobou navíc přšelo a spíš než pole bude cesta připomínat močál.

Přibouchla za sebou dveře, až se okna v rámech otrásla. Se zamykáním si hlavu lámat nemusela. Tady rozhodně ne.

„Dohlídneš mi tady na to, že, Archie?“ zakuckala Iona do tmy. O necelých padesát metrů dál bledý měsíční svit zavadil o prázdné oční jamky a hrubě tvarovaný obličej.

Iona vytáhla z pomačkané krabičky poslední cigaretu. Připálila si, potáhla, vychutnala si plný doušek kouře, který jí zahřál plíce, a pod dohledem strašáka a jeho prázdného pohledu zamířila k silnici.

„Kristepane. Co ta tady dělá?“

Když se Isaac Young ocitl za dvojitými dveřmi hospody a spatřil svou matku, jak klopýtá od stolu ke stolu, ztuhla mu krev v žilách, jako kdyby ho ovál severák.

Do dlaně mu vklouzla čísi ruka a prsty se propletly s těmi jeho tak dokonale, jako by byly vyrobené na zakázku – jako by k sobě patřily odjakživa. Louise, jeho snoubenka, na ústech vykouzila úsměv přímo úměrný situaci a stiskla mu ruku.

„To bude dobrý. Je úterý. Na divokou jízdu to dneska nevypadá. Nejspíš se moc dlouho nezdrží.“

Isaac si pomalu vydechl. „Jo. Snad bude mít rozum,“ řekl a také se usmál, v porovnání s Louise se do úsměvu však musel mnohem více nutit. Když dívka spatřila bolest, jež se mu při tom zračila v očích, ucukla pohledem.

Isaac mezitím skrz prosklené dveře pozoroval, jak se jeho matka tiskne k baru, špulí výstřih na australského barmana a laškovně při tom mhouří oči.

„Ježiši, vždyť je Bruce mladší než já,“ zamumlal Isaac.

„Můžeme jít jinam,“ navrhla Louise. „Vždycky se dá jít...,“ prolistovala v hlavě seznam možných alternativ, „... domů.“

Isaac měl sto chutí ji poslechnout. To Louise poznala nejen z výrazu, který se mu rozhostil ve tváři, ale také z toho, jak mu úlevou klesla ramena.

Pak ale zakroutil hlavou.

„Přišli jsme na drink. Tak si dáme drink,“ řekl, dloubl do dveří a společně se svou snoubenkou vešel do baru. Na přivítanou je objalo příjemné teplo. Oheň plápolající v krbu na opačné stěně obložené dřevem je lákal dovnitř jako volání Sirény.

U ohně postávalo pět šest dalších hostů. Byli to vesměs místní a všichni došli ke stejnému závěru, že se radši vyhnou Isaacovu pohledu a ušetří tak rozpaky všem zúčastněným stranám.

Čtyřicátník u stolku v rohu zvedl hlavu od mapy, která ležela před ním. Na rozdíl od ostatních to nebyl starousedlík, a soudě podle batohu, jenž hřadoval na židli vedle něj, rozhodně netoužil se jím stát.

Přesto na nově příchozí kývl a pousmál se, čímž je nesměle vyzval k rozhovoru, do něhož se však očividně ani jednomu z nich nechtělo.

„Co si dáš?“ zeptal se Isaac, aniž by spustil pohled z matčiných zad. Měla na sobě ten odporný kožich a vínové šaty, jež byly moc i na ženu o polovinu mladší a o třetinu štíhlejší než ona.

„Dám si fraoch,“ odpověděla Louise. „Vážně nechceš –“

„To je dobrý,“ odmítl Isaac, který už stihl vykročit směrem k baru.

Postavil se tak daleko od své matky, jak to jen bylo možné. Barový pult byl však krátký a zahnutý, a tak se nedalo o skutečné vzdálenosti mluvit.

Jako první si ho všiml Bruce, barman, a s úlevou, která se mu po tváři rozlila jako vyrážka s rychlým nástupem, odkráčel směrem k němu. Za ním se vzduchem neslo podrážděné „Táhni do hajzlu“.

„Ahojda. Copak si dáš?“ zeptal se Bruce s tak silným australským přízvukem, jako by byl karikaturou sebe sama.

„Cider a lahev fraochu,“ řekl Isaac. Pokud před chvílí nedokázal od své matky odtrhnout zrak, teď dělal vše pro to, aby se vyhnul jejímu pohledu. Nakonec to přijít muselo, ano, ale on byl rád za každou vteřinu, o kterou může nepříjemný rozhovor oddálit.

Bruceovo velké čelo pod blondatými loknami se nakrabilo.
„Cider a...?“

„Fraoch,“ zopakoval Isaac a ukázal na ledničku u zdi baru.
„Ten narezlej ležák.“

„Jasňačka. Soráč. Pořád si zvykám na místní výrazivo,“ začulil se Bruce a natáhl se pro půllitr.

„Zacu!“

Isaac se zhluboka nadechl nosem. A je to tady, pomyslel si.
„Mami.“

Iona se potácela k němu a jednou rukou se při tom přidržovala baru, jako by pult hrál zásadní roli v tom, zda zůstane stát, nebo se svalí k zemi.

„Stíhačku jsi nechal doma?“ zeptala se Iona, usmála se a odhalila šmouhu od rtěnky, která jí ulpěla na zubech. Když se na ni Isaac podíval, zdálo se mu, že jeho matce mrká každé víčko nezávisle na tom druhém, a když ho navíc ovál její dech, neměl pochyb, že by při potenciální silniční kontrole nadýchal, aniž by sám požil jedinou kapku alkoholu.

„Louise je támhle,“ opravil matku Isaac a ukázal na jeden ze stolů vzadu u krbu.

Iona se otočila a dobrých pár vteřin se snažila zaostřit. Pak zvedla ruku a vlažně zamávala. Louise jí zdvořile přikývla a tázavě se zahleděla na Isaaca, který na snoubenčin pohled zareagoval zakroucením hlavy.

„Hergot. No jo. Fakt tady je,“ zkonstatovala Iona a obrátila se zpět k synovi. „Pořád jste...“

„Jo. A jsme spokojení.“

Iona zkroutila tvář do výrazu, jenž dával najevo, že nechápe, jak je něco takového možné, nakonec ale jen pokrčila rameny a znovu odhalila rtěnku na zubech. „Kup mamce něco k pití.“

„Myslím, že jsi měla dost.“

Tomu se Iona zasmála. Isaac ne.

„To je sranda. Jseš úplně jako tvůj táta.“

Isaac zastavil matčinu ruku dřív, než se stihla dotknout jeho hlavy a pohladit ho po vlasech. Byl na to připravený. Na tu nejistotu. Její nejistotu.

„No tak. Jeden drink. Udělej to pro svoji starou mámu.“

„Čtyři osmdesát, kamaráde.“

V ten moment na pultu přistály nápoje a matka se synem se svorně otočili směrem k nim.

„Nebo teda... pardon, ještě něco?“

Isaac ponořil ruku do kapsy a vylovil hrst drobných. „Ne,“ řekl, odpočítal přesnou sumu a předal ji barmanovi. „To je všechno.“

Za jeho zády se ozvala slova, každé hlasitěji než to předchozí.

„Ty jeden malej sobeckej sráči.“

Když si Isaac sedal na svou židli, ponořila se celá hospoda do ticha a prostor vyplňovalo pouze slabé praskání polen v krbu a tichá hudba v pozadí.

„Víš ty vůbec, čeho všeho jsem se kvůli tobě vzdala? Co všechno jsem obětovala?“

Louise odpověděla za Isaaca. „Jo, všichni tady moc dobře vědí, co jste obětovala, Iono. Nic.“

„Co se do toho, krucinál, pleteš ty?“ odplivla si Iona, pustila se baru a nejistým, vrávoravým krokem zamířila k hloučku před krbem. „Ty jedna nafrněná, rozmazlená, drzá... ty jedna drzá... krávo.“

Nohy židle zavrzaly na hrubé dřevěné podlaze. Muž, který až doposud seděl nad svým nápojem a zíral do sklenice, se postavil a napřímil v celé své impozantní výšce. Pak promluvil.

Pomalu a pečlivě pronesl každé slovo, jako by si je připravil předem.

„Už bys radši měla jít.“

Iona se s mužem málem srazila. Před nárazem ji zachránila pouze vlastní ruka, která mu přistála na hrudníku skrytém pod kostkovanou košilí. Pomyslela si, že je pevný jako beton.

„Dudley, ty to nechápeš,“ vyštěkla Iona. „Ty netušíš, co je to za mrchu.“

„Nechcete mi to říct do očí?“ vyzvala ji Louise.

„Ráda. Když mně tohle přerostlý... pako uhne z cesty.“

Jejím směrem se otočila další pětice hlav.

„Hej, bacha.“

„To by stačilo.“

Iona přelétla pohledem nasupené obličeje, které na ni zíraly. Patřily jejím sousedům. Jejím „kamarádům“. Co to mělo co dělat s nimi? Co to mělo co dělat s kýmkoliv?

Otočila se k nim zády tak rychle, že baťůžkář na druhé straně místnosti nestihl sklopit zrak.

„Ha. Vy tam,“ zavolala na něj. „Nechtěl byste mi koupit drink?“

Turista zvládl zvednout hlavu jen natolik, aby přikývl.

Když přenesla váhu z jedné nohy na druhou, kožené boty zavržaly. Upravila si výstřih a zkusila to znovu.

„Nechcete skočit ke mně?“

„Kristepane,“ zadusil se Isaac málem ciderem, kterého si právě usrkl.

„Ehm, ne,“ odpověděl výletník. „Díky.“

„Co jste vůbec zač? Nějakej podělanej buzík?“ zamračila se Iona, až se jí zkřivil obličej.

Otočila se na místě, roztáhla ruce a obrátila se na zbytek osazenstva baru. „Tak co? Nechce někdo zkusit štěstí? Hmmm? Jeden drink a jsem jen a jen vaše.“

Louise se zvedla tak prudce, až stehny zavadila o hranu stolu a roztřásla sklenice, které na něm stály. Protáhla se kolem Dudleyho a oběma rukama strčila Ionu do ramen takovou silou, až se starší žena neohrabaně zapotácěla směrem ke dveřím.

„Prostě vypadněte, buďte tý lásky,“ ucedila Louise. „Jen se na sebe podívejte. V jakým jste stavu! Jste trapná, Iono. Děláte tady akorát ostudu. Radši byste měla jít. Vážně. Jděte.“

Iona stála u dveří. Hrudník se jí nadouval a tváře jí rudly pod přívalem vzteku, hanby či obzvláště vydatné směsice obojího.

Obě ženy na sebe v téměř naprostém tichu jen zíraly. Pak Iona pohled odtrhla a zadívala se na Isaaca. Na svého syna.

„Ty dovolíš, aby se mnou ta mrcha takhle mluvila?“

Isaac zvedl pohled od svého nápoje. Jednou jedinkrát. Na kratičký okamžik.

„Jdi domů, mami,“ řekl. „Běž.“

Svět se rozkolísal. Kluzká rozbředlá hlína se jí vlnila pod nohama, jako by byla živá. Klopýtala dál temnotou a na hlavě měla ránu, která pulzovala bolestí. Do očí už tak oslepených tmou jí stékaly krůpějky krve.

Za zády slyšela kroky, o něco pomalejší než ty její, avšak mnohem jistější. Ne tak zběsilé. Kroky, které se stále přibližovaly.

„Nechte mě být,“ zakřičela na osobu, která ji pronásledovala.

Odpovědi jí byly jen další kroky v mokrému terénu. Jisté a pravidelné.

Neodvratitelné.

Kožich jí sklouzl z ramen a ona ho za sebou vláčela bahnem. Boty už neměla. Šaty měla samou díru. Alkohol v kombinaci s ránou do hlavy udělal své a způsobil, že se svět kolem ní motal v kruzích a ona neměla nejmenší tušení, kam to vlastně běží.

Bylo jí to jedno, hlavně už nechtěla být tady a teď. Ze všeho nejvíc si přála být jinde. Kdekoliv. Prosím, Bože, dostaň mě odsud, modlila se.

Země se jí zmítala pod nohama jako paluba lodi na rozbouřeném moři.

Klopýtla a spatřila ve tmě postavu. Chytla se jí za napřážené ruce, prosebně se na ni zahleděla a vykoktala: „P-prosím, pomoc! Pomoc!“

Hrubě sešitá ústa by jí nedokázala odpovědět, ani kdyby chtěla. Z výšky, jako Kristus z kříže, na ni prázdným neživým pohledem shlížel jutový pytel.

Kolem se prohnal závan větru, načechrál strašákovi jeho oděv a skoro zamaskoval tiché těžké kroky, které se stále víc a víc přibližovaly.

Skoro.

„Prosím ne,“ špitla Iona, která se stále tiskla ke strašákovi, jako by doufala, že ji zachrání.

Kroky se zastavily. Zbraň se natáhla.

Tmu proťal Ionin smrtelný výkřik.

KAPITOLA 2

Detekтив šéfinspektor se zahleděl na muže na židli, jako kdyby to byl exkrement na čistoskvoucí kuchyňské lince. Zmíněný exkrement se na něj zpoza drahého italského stolu na oplátku ušklíbl, a když se zhoupł tam a zpět, kožená židle pod ním zavržala.

„Já rád bych řekl, že já vás čekal, příteli. Ale to by byla lež.“

Bosco Maximuke rozhodil ruce na uvítanou a o milimetr dva povytáhl koutky. „Ale i tak. Je to milé překvapení. Čemu já vděčím za takovou radost?“

Logan úsměv neopětoval. Neměl nejmenší chuť vyměňovat si se slizkým Rusem zdvořilosti. Nepřišel se sem bratříčkovat.

Nutno dodat, že pokud šlo o Bosca, s jeho nadšením nad nečekaným setkáním to také nebylo až tak žhavé. Logan přímo cítil, jak se krok dva za ním tyčí Valdis, největší z Boscovy armády neandertálců. Slyšel, jak za ním hromotluk tiše funí a střídavě zatíná a rozevívá pěsti, až kožené rukavice vržou. Typičtější zastrašovací metody by si Logan dovedl představit jen těžko.

Jo, tak to hodně štěstí, pomyslel si.

Detektiv střelil pohledem do rohu místnosti, kde seděla Boscova dcera a se sluchátky s motivem pokémonů na uších cosi vytukávala na svém iPadu.

„Ředitelské volno,“ oznámil Bosco, jako by detektivovi četl myšlenky. „Já měl radši být učitel. Tolik volna.“

„Učitelé chodí do práce i za ředitelského volna,“ opravila otce dívka, aniž by se otočila.

„Aha. To je dobře,“ pronesl Bosco po krátké odmlce. „Kvůli tomu platím daně. Kvůli tomuhle a...“ otráveně mávl rukou směrem k Loganovi. „... a vám, jak jinak.“

Rus plácl rukama do desky stolu a naklonil se vpřed. „Prosím, můj příteli, vy klidně mluvte,“ vyzval Logana. „Co vás přivádí do mé kanceláře? Vy mě přišel poškrábat na zádech, nebo chcete, abych já snad poškrábal vás?“

„Ani jedno,“ odsekl Logan. „Nedávno jsem potkal pár tvých kámošů. Nebo spíš známých, řekněme. Maureen a Sandyho Gillespieovy. Kousek odsud, ve Fort William.“

Bosco vyfoukl z tváří vzduch, úsměv mu ale dál visel na rtech jako přikovaný. „O těch já nikdy neslyšel.“

„Vidíš, a já bych řekl, že jo,“ oponoval Logan. „Podle mě jsi je znal až moc dobře. Podle mě jste spolu kšeftovali, milej Bosco. A byl to moc dobřej kšeft.“

„Aha! Oni taky dělali do stavebnictví?“ odpověděl Bosco s nevinností, která se k němu ani trochu nehodila.

„Mám na mysli ten druhej kšeft,“ upřesnil policista. „A taky myslím, že šel do kopru, když se jeden z jejich kumpánů nechal zamordovat, když vezl zásilku ze zahraničí.“

Vytáhl ruku z kabátu a zabodl prst Boscovým směrem. „Tvoji zásilku. Tvý zboží.“

Valdis za jeho zády přenesl váhu z nohy na nohu, až pod ním podlaha provizorní buňky zavržala. Bosco po něm vrhl pohledem a Logan měl pocit, že úplně cítí vnitřní boj, který poskok svádí sám se sebou.

„Já samozřejmě nemám ponětí, o čem vy tu mluvíte, detektive šéfinpektore,“ řekl Bosco. „Já odmítám jakékoliv nařčení, že já jsem zapletený v nějaké, jak vy to říkáte..., v nějaké kriminální činnosti. Pokud tohle vy naznačujete.“

„Udělej nám oběma laskavost, Bosco, a zkrať ty kecý. Moc dobře vím, že jsi sem přes Gillespieovy dostával svý zboží,“ zavrčel Logan z hloubi hrdla a zabodl palec za své rameno. „A taky vím, žeš to byl ty – nebo spíš tahle bečka sádla –, kdo zabil Maureen.“

„A jak vy na něco takového přišel?“ otázal se Bosco.

„Sandy,“ pronesl Logan jméno, které na několik okamžiků zůstalo viset ve vzduchu mezi oběma muži. „Sandy nám všechno vyklopil.“

Bosco se přestal houpat. Vrzání Valdisových rukavic ustalo. Ticho, jež naplnilo místnost, přehlušovalo pouze ťukání Oliviných prstů na displeji a slabé *tuc Tuc Tuc*, které se ozývalo z dívčinych sluchátek.

Nakonec si Bosco odkašlal. Úsměv, který se mu mezitím vytratil z tváře, se navrátil a společně s ním nová dávka sebejistoty. „Vážně? A co dál?“

Do háje.

Plán se sesypal jako domeček z karet.

„To mně se moc nezdá. Já myslím, že kdyby vám tenhle váš Sandy řekl, co vy tvrdíte, tak vy byste tu teď nestál sám. Vy byste tu teď – jak se to řekne? Nevařil z vody. Vy byste tu měl auťáky a dodávky. Možná i vrtulník. Vy byste přivedl idioty

v uniformách, co by všude strkali nos. Strky, strk, čmuchy, čmuch.“

Bosco popojel vzad a zvedl se ze židle. Košile, co měl na sobě, nejspíš stála víc, než co Logan vydělal za týden, na oblém, nafouklém břiše svého majitele však neměla nejmenší šanci vyniknout.

Logan sledoval, jak z ní Bosco snímá zlaté knoflíčky a jak pomalu a sebejistě roluje rukávy nahoru.

„Víte, co já si myslím, můj příteli? Já myslím, že nikdo netuší, že vy tu. Já myslím, že vy jste tu kvůli pomstě. Že vy hledáte někoho, na koho byste mohl hodit smrt té policajtky..., jak ona že jmenovala?“

Logan cítil, jak s ním cloumá vztek. Hluboko v kapsách se jeho dlaně zaťaly v pěst.

„Caitlyn? Nemám pravdu? Caitlyn..., takové hloupé skotské jméno.“ Bosco zaluskal prsty, jako by měl to jméno skoro na jazyku. „McQuarrellová?“

„Detektiv seržantka McQuarriová,“ opravil ho Logan. „A jo!“

Bosco skončil s vyhrnováním rukávů a zvedl obočí. „Jo?“

„Máš pravdu. Nikdo neví, že tady jsem. Upřímně? Je mi ukradený, jestli jsi to byl ty, kdo zásoboval Gillespieovy. Srdečně na to dlabu. Jestli to tak bylo, nakonec to vyplave na povrch. Ale to je práce pro kriminálku, ne pro mě.“

Udělal půlkrok vpřed a vztyčil se nad stolem i mužem za ním jako hora.

„A v tomhle máš taky pravdu, Bosco. Smrt detektiva seržantky McQuarriové bych milerád někomu přišil. A taky přišiju. Moc dobře vím, že spoušť zmáčkli Sandy, a osobně se postavím, aby toho rozhodnutí litoval až do konce svého mizerného života.“

Logan vytáhl ruce z kapes a předklonil se. Sevřel dlaně v pěst a celou vahou se zapřel do desky stolu jako stříbrohřbetý gorilí samec, který chce ukázat, kdo je tady pánem.

„Osobně se ale domnívám, že stejnej podíl viny jako on nese individuum, který ho přimělo tu spoušť zmáčknout,“ pokračoval odměřeně. „Tu osobu viním z toho, že mu nahnala takovej strach, že zastřelil jednoho našeho člověka. A na tuhle osobu mám, milej zlatej Bosco, právě teď spadeno.“

Chvilí počkal, až informace zapadne na své místo, a napřímil se.

„A taky bych ti rád řekl, že udělám všechno pro to, abych toho grázla dostal. Milerád tomu zasvětim celej život, když nebude zbytí. Je mi jedno, jakou obrannou zeď si kolem sebe postavil, je mi jedno, že má kolem sebe celý impérium a připadá si jako king. Nechám to celý lehnout popelem a pak si na tom zatancuju. Je to, do prdele, jasný?“

Chvilí to vypadalo, že si Bosco skutečně dělá starost, nakonec ale jen soucitně přikývl. „Já vás chápu, můj příteli. Vážně. Je to hrozná ztráta. My všichni z toho byli zdrcení, když my slyšeli, že jí vyletěly střeva do vzduchu.“

Boscovi vyšlo z úst hvízdnutí připomínající výstřel, pak si proplešlý mafián položil ruku na břicho a zaculil se do prostoru za Loganovými zády. „Že, Valdisi?“

„Naprosto,“ dodal souhlasně Valdis s výrazně méně uhlazeným přízvukem než jeho šéf. Bodyguardův hlas vyšel z bodu, který byl mnohem blíže, než se Logan domníval. Jeho majitel stál krok za ním. Možná půlkrok. To je jako nic.

„Víte, co mě vážně rozčiluje?“ pokračoval Bosco a zíral při tom na kovovou nádobu na tužky, zatímco jeho prsty tančily kolem rozmanitého mišmaše psacích potřeb.

Nakonec vytáhl kovové plnicí pero, sejmul z něj víčko a opatrně bodl bříškem prstu do jeho hrotu. Když se mu z něj vyřinula kapička krve, sykl a rychle krev vysál. Pak svou úvahu dokončil.

„Ta vaše arogance. Ta vaše hloupost. Vy tvrdíte, že já jsem nějaký zloduch. Říkáte, že já jsem padouch, a přitom si sem jenom tak nakráčíte a obviňujete mě. Vyhrožujete mi. Před mými zaměstnanci. A rodinou,“ dokončil větu a ukázal na Olivii, která stále seděla v rohu s očima přilepenýma k iPadu a tomu, co se děje kolem ní, nevěnovala nejmenší pozornost.

„Nemáte žádný důkaz. Nemáte vůbec nic,“ obořil se na detektiva Bosco.

Logan slyšel cvaknutí, jak se dveře za jeho zády zamknuly.

„Žádné posily, nikdo, kdo by vám kryl záda. Nikdo netuší, kde vy teď jste.“

Bosco se zeširoka usmál a odhalil dvě řady zažloutlých zubů.

„Co ta policajtku umřela, začínáte zapomínat. Nebo nedáváte pozor,“ zauvažoval údajný ruský podnikatel. „Vy zapomínáte, co všechno já vím, můj příteli. Že já vám v minulosti poškrábal záda. Ví to váš šéf? A vaši podřízení? Co by na to asi řekli, kdyby zjistili, co je velký šéfinšpektor Jack Logan ve skutečnosti zač?“

Bosco zajel s židlí až pod stůl a vytáhl si košili zpod pásku, čehož využil jeho macatý pupek a v přívalu náhlé svobody se převálil přes kožený doplněk. Jeden ze spodních knoflíčků se uvolnil z dírky a z kosočtverce, který na látce vznikl, vykouklo na Logana Boscovo chlupaté břicho.

„Já myslím, že potřebujete trochu připomenout, kdo tu velí, co říkáte?“ ucedil Bosco. „Tak vám uděláme laskavost a trochu vám osvěžíme paměť.“

Logan znovu pocítil, jak se mu Valdis zlověstně tyčí za zády. Vnímal, jak ho jeho dech hřeje do zátylku, a cítil zkažený vzduch, který Boscově gorile vycházel z úst. Sledoval Bosca, jak pořád dokola obrací v ruce pero, jehož hrot se pod umělým světlem třpytil jako zadeček světlušky.

Věděl, co bude následovat. Samozřejmě že ano. Věděl to od chvíle, co vstoupil do této kanceláře. Od momentu, co se kolegům ze stanice omluvil, že bude odpoledne mimo.

A věděl to dost možná i dávno předtím. Když stál u Caitly-nina hrobu. Když seděl v zadní části kostela a sledoval, jak její rodiče v první řadě pláčou a naříkají.

Když spatřil díru ve vstupních dveřích domu Sandyho Gillespieho a spršku krve na chodníku.

Ano, tehdy se to stalo. Tehdy pochopil, že tento okamžik musí přijít. Tehdy si uvědomil, že tady bude stát. Právě teď. V téhle místnosti.

„Nepošlete ji nejdřív pryč?“ zeptal se Logan a kývl směrem k Boscově dceři. „Tohle nemusí vidět.“

„Omlouvám se, že to říkám, můj příteli, ale co se týče rodičovství, vy jste ten poslední, od koho si nechám radit. A navíc s vámi nesouhlasím. Tohle všechno jednou bude její. Dřív nebo později ona se musí naučit, jak se dělá byznys. Nemám pravdu? Tak proč né dneska?“

„Určitě je to rozumný? Kolik jí vůbec je?“ namítl Logan.

Úsměv na Boscově tváři vystřídal rozhořčený úšklebek. „Po tom je vám hovno. Tolik jí je,“ vyštěkl, mávl rukou a v ten moment se za Loganem cosi dalo do pohybu.

Když se po něm ten zmetek natáhl, Logan to čekal. Půlkrok vzad, rychlé šklubnutí hlavou – a Valdisův nos čekalo tvrdé seznámení se zadní částí detektivovy lebky. A aby toho

bodyguard náhodou neměl málo, přidal mu Logan bleskurychle ránu loktem na solár. Potom se otočil a s patřičným uspokojením zakončil nadílku ránou kolenem do rozkroku.

Ano, uspokojení to bylo hlavně pro něj. Nikoliv pro Valdisse, soudě podle toho, jak se schoulil do klubíčka, skácel se k zemi a dusil se hleny, slzami a nezanedbatelným množstvím krve.

Bosco zíral s otevřenou pusou, když Logan vykročil směrem k němu. Chtěl se schovat, nebylo ale kam, neboť za zády neměl nic než zeď.

Když se pro něj Logan natáhl přes stůl a lapl ho za košili, zakvičel jako podsvinče. Potom ještě jednou vyjekl, když mu detektiv vytrhl z ruky pero a přimáčkl mu dlaň k dřevěné desce.

Logan zvedl pero do vzduchu a hrotem namířil dolů. Boscův obličej ožil přívalem paniky.

„Ne. Prosím ne. Moje dcera. Je tady moje dcera.“

„Ale no tak, Bosco. Musí se naučit, jak se dělá byznys. Dřív nebo pozdějc, ne?“ odplivl si Logan a sevřel kovový plášť pera ještě pevněji. „Tak proč ne dneska?“

Bodl perem vši silou. Hrot Boscovi projel tenkou kůží mezi ukazováčkem a palcem a zůstal zaražený v desce stolu. Mafiaň zakvičel vysokým pištivým tónem jako prase, které jde na porážku.

„Ty... magore! Ty pošahanej magore!“ zalykal se Rus.

Logan se otočil a přes rameno se podíval na Olivii, která na ně naprosto fascinovaně hleděla ze svého rohu.

„Ty. Mazej pryč,“ přikázal jí. „Fofrem.“

Dívka nesouhlasně svraštila obočí. „Ach jó, ale já chci –“

„Koukej mazat,“ nakázal jí Logan.

Chvilí těkala pohledem mezi otcem a policistou, pak otráveně mlaskla a natáhla se pro iPad.

„Fajn,“ řekla a cestou ven překročila Valdisse.

Když došla až k nim, otočila se a podívala se na otce. V jejím pohledu se však nezračily obavy, pouze lehké rozčarování.

„Mám zavolat policajty nebo tak něco?“

„Ne, do prdele,“ sykl Bosco a polkl, aby se trochu uklidnil. Pak o něco méně roztřeseným hlasem dodal: „Ne... My jenom tak... klábosíme. Nic víc. Jenom si tu povídáme. Chápeš?“

Olivia obrátila oči v sloup. „Fajn. Ale jestli umřeš, můžeš si za to sám.“ Pak otevřela dveře tak prudce, že jimi udeřila Valdisse schouleného na podlaze do hlavy, a odporoučela se.

„Jabko nepadá daleko od stromu, co, Bosco?“ nadhodil Logan, jen co za ní práskly dveře. „Až povyroste, budu si na ni muset dát bacha.“

Zakroutil perem, škulb a vysvobodil hrot ze dřeva. Boscovi z rány vytryskla krev a rozlila se po papírech poházených na stole.

„Takže,“ řekl Logan a naklonil se k fňukajícímu Rusovi, „cos to říkal o tom, kdo tu velí?“

NON

Sotva došel k autu, začal mu vyzvánět telefon. Dloubl prstem do zapalování a nechal své volvo, ať spustí bluetooth. Na displeji rádia se objevil nápis „Ucho“. Než Logan Źukl do zelené ikonky, zhluboka si povzdechl.

„Detektive konstáble Neishi,“ spustil, „co se děje?“

I když Tylerův hlas zněl z palubního reproduktoru neobvykle plně a hluboce, nechyběl mu slabý známý podtón, jako když někdo nehty škrábe po tabuli.

„Všechno v pohodě, šéfe? Kde jste?“

„Ále, jenom se toulám po venku,“ zamlžil Logan. „Ani to nestojí za řeč.“

V ten moment za zády zaregistroval modrý záblesk a podíval se do bočního zrcátka. Tyler se chystal odpovědět, avšak burácení sirén, které se v tu chvíli kolem detektiva šéfinpektora prohnaly, způsobilo, že nerozuměl jedinému slovu.

„Co to bylo?“ zeptal se Tyler.

„Hasičský auto,“ odpověděl Logan, natáhl se pro pás a sledoval, jak velký červený vůz zahýbá za roh k zvětšujícímu se šedému oblaku dýmu o pár ulic dál.

„Tam hoří, nebo co?“ zajímal se Tyler.

„Ne, hoši se nejspíš jenom vyrazili trochu provětrat,“ odpověděl Logan a vyvalil oči do ticha, které po jeho odpovědi následovalo. „No dobře, mladej, někde tu hoří. A teď konečně vybal, proč mi voláš.“

„Jasan.“ Tylerovi se vybavil důvod, proč šéfa sháněl. „Máme tu hlášenou vraždu. Tělo se našlo na jednom z okolních ostrovů.“

„Co je to zač?“

„Ehm, myslím, že je to ženská, něco kolem čtyřicítky. Moc toho zatím nevíme.“

Logan sraštil obočí. Vnímal tlak za očima a počínající bolest hlavy, která se objevila téměř vždy, když hovořil s Tylerem.

„Doufám, že to byl jenom vtip, mladej. Ptám se, co je zač ten ostrov. Ne co je to za ženskou.“

„Jo. Haha. Jasňačka, šéfe, jenom jsem si dělal srandu,“ dušoval se Tyler. Logan už tuhle práci ale dělal dost dlouho, a když někdo vypustil z úst nesmysl, okamžitě to poznal.

Linku na okamžik vyplnilo šustění papírů a pak se Tyler ozval znovu. „Je to Canna, šéfe. Říká vám to něco?“

„Hergot fagot, jasně že jo,“ vyštěkl Logan.

„Jo. Chápu,“ pronesl Tyler tónem, jenž naznačoval, že na rozdíl od svého šéfa nikdy o ostrovu tohoto jména neslyšel. „Trajekty jsou kvůli počasí mimo provoz, takže nás tam hodí vrtulníkem.“

Logan zabručel a nastartoval. „Kristova noho, Ben bude skákat radostí jak malej,“ utrousil.

„Bohužel, šéfe. Detektiv inspektor Forde s Hamzou jsou teprve na cestě z Dundee. Zpátky v kanclu budou nejdřív za pár hodin. Zatím se tam nechystají.“

Logan na svém sedadle ztuhl. „Fajn. Kdo tam teda pojede?“

Detektiv šéfinšpektor přes telefonní linku slyšel, jak se Tyler culí.

„Jenom vy a já.“

Loganovu odpověď milosrdně přehlušila další siréna, která prosvíšela kolem něj.

„Další hasiči? To je asi pořádněj oheň, co, šéfe?“

„Celkem jo,“ připustil Logan, střelil pohledem po oblaku dýmu a ponuře se pousmál. „Aspoň co můžu soudit já.“

KAPITOLA 3

Bledší než konstáblovy klouby byl momentálně pouze jeho obličej. Jen co v Inverness vzlétli do vzduchu, usadil se mladému policistovi na lících šedý nádech a konstábl během následujících čtyřiceti minut zbělal natolik, že působil téměř průhledně.

Oči měl Tyler zavřené a Logan přes sluchátka slyšel, jak jeho podřízený zasténal pokaždé, když se helikoptéra pohnula nahoru, dolů či vpřed, případně udělala jakýkoliv jiný manévry.

Čelo se mu lesklo tenkou vrstvou potu a pokaždé, když škubl hlavou, rozběhly se mu po něm záblesky světla. Což bylo, vzhledem k turbulencím, poměrně často.

„SOS! SOS!“

Tyler prudce otevřel oči a – přestože to snad ani nebylo možné – ještě víc zbledl.

„Co? Kurva! Co se stalo?“ zajíkal se a zoufale při tom hleděl na detektiva šéfinpektora.

Ten odtrhl oči od svého telefonu a – přestože měli na uších sluchátka – musel zvýšit hlas, aby překřičel burácení vrtulí, které jim zuřivě kmitaly nad hlavami.

„Cože? Ále. To neřeš. Jenom přemýšlím, co si dám k večeři za omáčku.“

„Haha, moc vtipný, šéfe,“ zaskřehotal Tyler, zavřel oči a zabořil hlavu do sedačky.

Seděl za pilotem, přísně vyhlížejícím starším chlapíkem, který od okamžiku, co je nabral, sotva prohodil slovo a jehož Loganův pokus o humor zanechal zcela chladným. Problém nebyl v tom, že by na něj snad udělal menší dojem než na konstábla Neishe – to ani omylem –, na něj totiž neudělal dojem vůbec.

„Už tam budeme?“ otázal se Tyler, nikoliv poprvé.

Pilot přikyvl. „Támhle,“ zahuhlal, na své poměry překvapivě společensky.

Tyler se odvážil otevřít oči, předklonil se a mezerou mezi předními sedadly se zahleděl ven. V dálce asi kilometr před nimi se v bouřkovém oparu krčil ostrov. Z výšky působil di-voce a nehostinně, Tyler ale snad v životě nebyl radši, že se mu naskytl podobný pohled.

„Letíš helikoptérou poprvé, nebo co?“ dobíral si ho Logan.

Tyler zakroutil hlavou. „Ne. Ale poprvý v takovémhle počasí.“

V ten moment se do stroje opřel silný poryv větru a přiměl pilota vši silou sevřít řídicí páku.

V Inverness to taková hrůza nebyla. Sem tam na ně spadla nějaká ta kapka a vlasy jim čechral lehký větřík, což byly, proti zdejším podmínkám, hotové tropy.

Stačilo ale pouhých deset minut ve vzduchu a vše se obrátilo k horšímu. Od toho momentu to vypadalo, že se proti nim spikli samotní bozi a rozhodli se, že pošlou helikoptéru zpět tam, odkud přišla. Doposud seslali na posádku snad všechny možné druhy srážek, od jemného deštíku až po naprostou průtrž

mračen, to vše v doprovodu větrné smršti, která smýkala strojem ze strany na stranu.

„Pravda, drncá to víc než obvykle,“ připustil Logan a pokrčil rameny. „Zkus se na to ale podívat z té lepší stránky. Aspoň nesedíme ve stejný helikoptěře jako Geoff a jeho banda.“

Geoff Palmer s forenzním týmem vyrazil na Cannu v podstatě ihned, co dostali ohlášení. Technici se nejspíš domnívali, že se jim podaří vyhnout se nepřízní počasí, než udeří v plné síle.

„To poletí strojem času, nebo co?“ zkonstatoval Logan, když pohledem přelétl mapu s předpokládaným vývojem počasí.

Pravděpodobnost, že je během letu pozdějším spojem zastihne bouře, byla téměř stoprocentní, ale Logan byl ochotný podstoupit jakékoliv martyrium, hlavně když nebude muset dobrou hodinu sedět zavřený ve stejné bedně s Palmerem.

Aniž by jim to oznámil, začal pilot klesat, na Loganův vkus až příliš zhurta. Ve sluchátkách detektiv slyšel Tylerovo sténání a sám vnímal, jak se obsah jeho žaludku nepříjemně hrne nahoru.

„Za chvíli jsme dole, mladej,“ řekl.

Tyler polkl. „Díky, šéfe.“

„Jestli v jednom kuse,“ pokračoval šéfinšpektor, „to je druhá věc...“

„Mohli aspoň uklidit ten svinčík,“ zaskuhral Tyler. V landroveru seděl sotva pět vteřin, a už si stěžoval.

To bude dlouhá cesta, bál se v duchu Logan.

„Vždyť se na to podívejte.“ Tyler se sehnul na straně pro spolujezdce a z prostoru pod nohama vytáhl zmáčklou plechovku

od redbullu, kterou, jak prozrazovala šedá šmouha okolo otvoru na vrchu, někdo používal jako popelník.

„Krom toho je to samej pytlík od chipsů,“ lamentoval dál Tyler. „To jim neřekli, že přijedeme?“

Obyvatelstvo ostrova tvořila necelá padesátka lidí, což na stálý policejní sbor nestačilo ani omylem, a jediné vozidlo, jež bylo momentálně k dispozici, představoval staříčkový landrover Správy skotských národních parků, na kterém se vyřádilo víc svářečů než na většině lodí brázdících všechny skotské řeky dohromady.

„Klidně to dojdi pěšky,“ navrhl Logan. „Je to jenom pár kiláků.“

Tyler se přes zamlžené čelní sklo zahleděl před sebe. Stěračce jely na plno, ale byl to v podstatě marný boj. Když si vítr zrovna nevyléval vztek na vozidlo zvenku, dral se dovnitř bezpočtem škvír a škvírek, kvílel jako meluzína a plnil prostor vlhkým vzduchem, který okamžitě mlžil všechna okna.

Tyler hodil plechovku na zadní sedadlo, na hromádku dalších, které potkal podobný osud.

„Ne, máte recht,“ usoudil a podrážkou shrnul na stranu podestýlku z odpadků, aby si měl kam dát nohy. „To dám.“

„Kabrňák,“ pochválil ho jízlivě Logan a točil klíčkem v zapalování tak dlouho, až motor zakašlal a probral se k životu. Pak se zahleděl na palubní desku. „A teď by mě zajímalo, čím se, krucinál fagot, zapíná ventilace.“

Přibližně po dvaceti minutách jízdy blátivým terénem a v podstatě poslepu Logan s Tylerem konečně dorazili na místo činu.

Landrover zaparkovali na okraji pole, na kterém stálo několik členů technického týmu a pod vedením Geoffa Palmera se pokoušelo postavit stan.

Na to, aby slyšeli, co Geoff říká, byli příliš daleko, nicméně podle toho, jak dupal a rozhazoval rukama, si dovedli odvodit, že takto si vedoucí techniků zábavu nejspíš nepředstavuje.

Na druhé straně pole stála další helikoptéra, o něco větší než ta, která přivezla je. Z dálky viděli i pilota, který seděl v kokpitu, díval se ven a z termolahve při tom usrkal jakýsi nápoj.

Logan si v duchu vynadal. Čaj. Hergot. Jak to, že ho to nenapadlo.

„Asi bysme jim měli pomoci,“ nadhodil Tyler, zatímco technici dál zápasili s bílým plátnem, které se jim v rukou kroutilo jako užovka.

„Jo, to bysme asi měli,“ uznal Logan.

Ani jeden se nepohnul ani o milimetr.

Opodál se před jejich zraky jeden roh stanu vznesl do vzduchu, čímž Geoffu Palmerovi přivodil takový záchvat vzteku, až šéf techniků nadskočil, a to doslova.

„Kristova noho, ten teda dostává zabrat,“ suše zkonstatoval Logan.

„To jo,“ přitakal Tyler.

Oba dál jen mlčky sledovali, co se děje venku. Landrover zaskučel, jak se do něj opřel další závan větru.

Geoff Palmer zvedl hlavu k obloze a tentokrát zařval tak nahlas, že to dokonce slyšeli i oni, ačkoliv přesný význam jeho slov dešifrovat nedokázali.

„Jo, je to děs,“ dodal Logan a pokývl hlavou na složku, kterou měl Tyler položenou v klíně. „Naše oběť. Jak dlouho byla podle zprávy pohřešovaná?“

Tyler přelétl dokument pod průhlednou fólií očima. „Naposledy ji viděli večer, pět dní nazpátek, v místní hospodě. Od té doby o ní nikdo neslyšel.“

Logan pokývl. „Takže na místě činu stejně najdou leda tak prd,“ utrousil a zabořil se do sedačky, až pod ním zaskřípala. „Ještě bych tomu pár minutek dal.“

KAPITOLA 4

Ani když se k jeho týmu pod střechou stanu připojili Logan s Tylerem, nesnažil se Geoff Palmer držet svůj vztek na uzdě.

„Vida, kdo se konečně uráčil ukázat,“ odplivl si. „Díky za pomoc, hoši. To od vás bylo fakt milý.“

„Ale prosím tě, Geoffe. Ty i tvoji lidi moc dobře víte, co děláte. Jenom bysme se vám motali pod nohama,“ odpálkoval útok Logan. „Krom toho, někdo to musel natočit a dát na youtube.“

Ovál Geoffovy tváře vykukující ze záhybů bílé papírové kapuce se otráveně nakrabatil. Za Palmerem panoval čilý ruch, jež měli na svědomí jeho kolegové, kteří poctivě fotili a měřili vše, co se pod bílou střechou nacházelo.

„Novej kolega?“ zeptal se Logan a kývl ke vzdálenější straně stanu.

Tam, podivně nakloněný, jako by do něj něco narazilo, stál strašák a navzdory zvláštně vychýlenému úhlu se hlavou téměř dotýkal střechy stanu. Pod nohama mu ležela hrouda o velikosti lidského těla, zakrytá prostěradlem, jež už na okrajích stačilo navlhnout.

Za pevnou zem pod nohama policistů se vydávala směsice bahna a mokré trávy. Vše nasvědčovalo, že tu posledních pár týdnů přšlo víc než vydatně, a pokud oběť ležela na téměř místě od okamžiku, co ji začali pohřešovat – jak ostatně naznačoval nasládlý hnilobný zápach, jenž pomalu, ale jistě zaplňoval prostor pod stanem –, rovnala se šance, že technici najdou jakékoliv použitelné důkazy, téměř nule.

Pokud tu však přece jen byly, byl Palmer tím jediným, kdo je dokázal najít, to musel Logan velmi neochotně přiznat. Geoff Palmer byl nesnesitelný otrapa, když ale přišla řeč na ohledání místa činu, on i jeho pomocníci moc dobře věděli, co a jak.

„Co máme?“ dotázal se Logan.

„Co máme?“ papouškoval po něm Palmer. „Jednu mrtvolu, jednoho strašáka a dvě osiny v prdeli – to máme,“ dodal a sjel oba detektivy pohledem od hlavy k patě, aby nikdo nemohl pochybovat, koho má na mysli.

„Na zbytek si budete muset počkat. Možná bychom věděli víc, kdybyste bývali zvedli zadky a šli nám pomoci s tím stanem, víc vám ale momentálně neřeknu.“

„Jasně. Chápu.“ Tak zněla jediná Loganova reakce na Palmerův monolog, jemuž detektiv přestal věnovat pozornost již v první polovině, když pochopil, že z toho kašpara stejně nic užitečného nevypadne. Pak v papírových nazouvácích opatrně přešel k tělu, vytáhl z kapsy tužku a nadzdvihl okraj prostěradla.

„Dovolíš?“ utrl se na něj Palmer.

Když Logan zvedl hlavu, naskytl se mu pohled na Geoffův napuchlý rudý obličej na pozadí bílé kapuce.

„Kristepane, Geoffe, vypadáš jak japonská vlajka. Vydejchej se trochu,“ řekl, než opět sklopil zrak k nehybnému tvaru pod prostěradlem. „Zranění na hlavě,“ zkonstatoval. „Nejspíš to